

изящно е написано прощаваньето на Ахиллеса съ Бризенда! какъвъ стил! каквы главы! каквы! . . . а! . . .

— Похвала отъ устата на Панса връху таквызи предмети има голѣма цѣна, рече серіозно Клодій; той има живописанія въ къщата си. . . . Каква живопись! . . . Вижда челоуѣкъ ржката на Зевксиса.

— Ласкаешъ ма, Клодіе, да, наистина ма ласкаешъ, рече едилтъ (който бѣше прочутъ въ Помпея за най-безвкусната живопись на дома си). Но при сичко туй не настоявамъ да ти противорѣчя, защото има въ тѣхъ прѣкрасны нѣкои изображенія. Да, тако ми Аполлона! поне колкото за цвѣтоветъ не ще да кажъ нѣщо и за очертаніята. Но готварницата ми, пріятелю, какъ ви са види? Тамъ вече живописътъ е съвсѣмъ мое изнамѣрванье.

— Какъ е? Попыта Главкъ. Азъ още не съмъ виждалъ готварницата, макаръ че често съмъ испытвалъ способность-та на готвари ти.

— Готвартъ ми, Аонянине, принася трофеитъ на искусството си на жертвеника на Веста чрезъ дѣйствителна муруна, която отъ далечъ още са види какъ са върти на рѣженъ, има си цѣната изнамѣрваньето!

Въ тѣзи минута влѣзохъ робитѣ и носяхъ на покрита табла закуски помежду вкусны смоквы и прѣсны зеленчуцы порѣсени съ снѣгъ, помежду малкы морскы рыбки и сѣца бѣхъ наредены правильно малкы чашкы съ вино умѣренно подсладенно съ медъ. Сичко туй като са расположи правилно по трапезата, млади робы обикаляхъ петминната сътрапезници (повече тѣ не бѣхъ) съ сребърна умивалница и съ кърпы съ златы рѣсны. Но едилтъ гордо извади отъ пазвата си своя кърпа, на която рѣснитѣ бѣхъ двойно дългы и като си отриваше ржцѣтъ правяше да привлече поглѣдытъ на другытъ къмъ себе си.

— Колко е великолѣпна кърпата ти! рече Клодій, рѣснитѣ ѳ сж широки като на единъ поясъ.

— Малкы работы, Клодіе, малкы. Увѣрихъ ма че тѣзи рѣсны сж послѣдната мода въ Римъ. Но Главкъ по-добръ отъ мене познава тѣзи работы.

— Милостивъ ми бжди, Бакхусе, рече Главкъ, като си паведе благочестиво главата предъ образа на божеството което лежеше посрѣдъ трапезата, на която жглытъ бѣхъ занеты отъ солницѣтъ и отъ Ларытъ.

Сътрапезницѣтъ са помолихъ заедно, поляхъ вино на таблата и направихъ обыкновенното възліаніе на боговетъ, и подиръ туй като са възлегнахъ на одроветъ наченяхъ да вечерятъ.

— Ако съмъ пилъ вино въ Помпея по-хубаво отъ туй, нека тѣзи чаша да бжде послѣдната на живота ми! рече Салустій, като испи до